

NAŠ DALJNI BLIŽNJI SVET

O Cankarju na tržaški univerzi

Lanskoletna uprizoritev Martina Kačurja, s katero je italijansko stalno gledališče v Trstu z uspehom gostovalo po največjih italijanskih mestih, je zbudila nepričakovano živo zanimanje za Cankarja, zlasti za njegov idejni svet, posredno, čeprav manj, tudi zanimanje za slovensko kulturo. Pa tudi Fulvio Tomizza, ki je Cankarjev tekst dramatisiral, rad omenja Cankarja v številnih pogovorih in intervjujih, ki jim botruje velikanski uspeh njegovega najnovejšega romana, *Boljše življenje* (*La miglior vita*). V tem ugodnem ozračju je prišel na knjižni trg tudi nov prevod *Hlapca Jerneja*, tokrat izpod peresa mladega Arnalda Bressana. Naposled, bi lahko rekli, se je odprla tudi tržaška univerza, ki je bila vsa povojna leta nerazumljivo zaprta do vsega, kar se je dogajalo v sosedni slovenski kulturi, čeprav je med njenimi študenti tudi precej Slovencev. Prav gotovo je opravil svoje tudi osimski sporazum. Takó je na pobudo filozofske fakultete v Trstu organiziral njen Inštitut za slovansko filologijo 12. maja letos »simpozij« o Ivanu Cankarju, da bi predstavil velikega slovenskega pisatelja italijanski univerzitetni mladini, oziroma: študentom, ki študirajo na tržaški univerzi.

Uvodna beseda je bila zaupana pesniku Cirilu Zlobcu, s samostojnimi referati pa so sodelovali: Marija Pirjevec, profesorica slovenske književnosti na filozofski fakulteti v Trstu, Karel Šiško, ravnatelj Slovenskega inštituta v Trstu, Jože Pirjevec, profesor za zgodovino slovanskih narodov, Milica Russi, lektorica slovenskega jezika, ter Ivan Verč, zunanji sodelavec za ruski jezik in literaturo, vsi trije s filozofske fakultete tržaške univerze.

Prevedena besedila objavljamo v zaporedju, kot so jih njihovi avtorji prebrali na omenjenem srečanju.

Ur.

Ciril
Zlobec

Cankar — slovenska mitična realnost

Lanskoletno praznovanje stoletnice rojstva Ivana Cankarja, ki je bilo takó v političnem kot kulturnem smislu sicer nadvse skrbno pripravljeno in vódeno, je ponovno, in tokrat bolj kot kadarkoli doslej, razkrilo neko posebno navezanost Slovencev na Cankarja, navezanost, ki ne more rasti samo iz spoštovanja do njegovega dela, kakor tudi ne iz bolj ali manj soglasnega pritrjevanja njegovi politični misli in boju. Nekaj iracionalnega je v tem odnosu, morda celo nekaj travmatičnega, če naj ta izraz, bolj kot kaj drugega, poudari psihično nenavadno